

“Els personatges extrems m’ajuden a explicar el món i em diverteixen”

advocat Esperança Camps (Ciutadella de Menorca, 1964) publica la novel·la *Eclipsi*, l'Premi Bancaixa de narrativa Vicent Andrés Estellés, patrocinat per l'Ajuntament de Burjassot. L'escriptora, que treballa de redactora d'informatius a RTVV, és autora de dues novel·les distingides amb diversos premis, *Enllà de la mar* i *Quan la lluna escampa els morts*.

—Com diu la protagonista, l'accident de cotxe que provoca la paràlisi del seu company, Tomàs, és realment l'inici del procés de la seva autodestrucció, a través de la beguda, o ja portava la llavor a dins?

—Jo crec que si una persona es comporta així és que alguna cosa no li funciona, en els paràmetres de la normalitat. L'accident és el detonant d'una cosa que la corrompia per dins i no la feia funcionar bé. Per exemple, la seva relació amb en Tomàs, tot i que després la idealitza, ja no era prou bona.

—i no hi pot haver covardia, por d'assumir noves responsabilitats, amb l'home paralític?

—És possible. Pot ser covardia. També vergonya. Quan l'escrivia, no ho vaig pensar, però hi pot ser. Les reunions amb els amics ja no serien igual. Vivia una vida que ja no pot mantenir, amb la nova situació. De totes maneres, el càstig que s'aplica és massa exagerat i no sé si amb el sentiment de covardia n'hi ha prou.

—I per què heu fet tan exagerat el càstig? Quines són les raons literàries?

—A mi sempre m'han agradat els personatges extrems. Els personatges normals i mediocres no m'interessen gens. M'interessen personatges que no poden tornar enrere.

—Tot i ser casada, viu el sexe amb llibertat. No era, fins a provocar l'accident, una dona lliure?

—Sí, és clar. I l'accident fa que se li tanqui aquest món. Però no és la pèrdua de la llibertat el que li preocupa. El que compta sobretot és el gran sentiment de culpa que té. És el sentiment que ens han inculcat al col·legi de monges, i és que ella no pot assumir aquesta culpa.

—L'altre opció hagués estat el suïcidi. Però el suïcidi lent de l'alcohol permet la descripció del seu procés.

—Efectivament. I, per intensificar els seus sentiments, l'he

escrit en primera persona. Ella mateixa verbalitza el cas. No vol un suïcidi ràpid. El procés llarg d'autodestrucció forma part de la penitència i és producte de l'educació religiosa que ens han donat, segons el qual cal expiar la culpa.

—Una curiositat. Per què l'heu fet periodista cultural?

—Em calia un personatge més o menys llegit, culte, i capaç d'exercir un menyspreu contra els altres. A més, això em permetia incloure citacions. Una notària potser no hagués pogut citar Ausiàs Marc. No és que tingui res contra els periodistes culturals. I l'he feta periodista perquè en sóc i conec el món.

—Una de les coses de les quals està tipa és l'obligació de llegir llibres dolents. Amb el procés d'autodestrucció, d'això se n'allibera, no?

—Sí. Ella s'allibera de faixes i cotilles i explica el que la convenció social no li deixava dir.

—No penseu que potser era molt immadura, una persona molt limitada?

—No m'ho vaig plantejar. El fet és que va passar directament d'estudiar a la universitat a casar-se amb un advocat més gran. Sí, és

possible que aquesta etapa de maduració que hi ha entre la universitat i el matrimoni no l'hagi feta.

—L'heu feta cantelluda i agressiva, gairebé violenta. Per què?

—Són aquests personatges els que m'interessen. Les bones persones i els finals feliços no m'interessen ni com a escriptora ni com a lectora. Això de les bones persones em molesta. És una aparença falsa. I em sento més còmoda amb personatges, com dius, agressius. Agressius amb els altres i amb ells mateixos. No me l'imagino d'altra manera. Fins i tot crec que en alguns moments l'he hagut de frenar.

—Els personatges extrems us serveixen per descriure millor les persones?

—Penso que sí. Crec que és molt millor parlar de caràcter més que no de la persona humana. I em diverteixo més. Jo escric per divertir-me. I aquests personatges m'animen i em donen molta marxa. M'ajuden, sí, a explicar el món i a explicar-me'l a mi mateixa un poc.

Esperança Camps publica a Bromera la novel·la *Eclipsi*, Premi Bancaixa de narrativa.

Lluís Bonada